

En affæres anatomi

Som jeg tallose gange med skiftende fryd, skræk og ligegyldighed har set tilværelsen påvise: Verden er bizar, Verden er et endeløst raritetstakabinet for de mange menneskelige muligheds uhmæmmede udfoldelser. Der er ingen grænser for hvilke ejendommeligheder og uhyrligheder der hver time døgnnet rundt finder sted direkte foran vore øjne.

Tag nu Susanne og Esben. Susanne og Esben boede begge i et kollektiv på Vesterbro, hvor jeg i et par år har været lejlighedsvis forbikikkende gæst. Susanne og Esben var tilsyneladende to normale danske ungdommeligheder af hver sit køn, interesserede i brandterter og udsvævelser, rock'n'roll og kapitallogik — men begge forandrede de to-talt karakter, da de pludselig opdagede hinanden.

Der var engang en film der hed *Et Mords Anatomi*. Jeg forestiller mig tit én der skulle hedde *En Affæres Anatomi*, en helt kold klinisk skarp og tydelig film: Hvordan affæren startede, hvorfor den holdt, hvornår og hvordan den holdt op. Hvilke ydre ting der kørte den.

Susannes og Esbens affære begyndte med at de begge blev arbejdsløse. Hun havde været

ekspeditrice i et stormagasin (jeg siger ikke hvilket, men det rimer på teint) og han var sneedker. Der stod de så pludselig som de to eneste uden job i et ofte menneskers kollektiv, og følgen var uundgåeligt den at de kom til at sé en del mere til hinanden end tidligere.

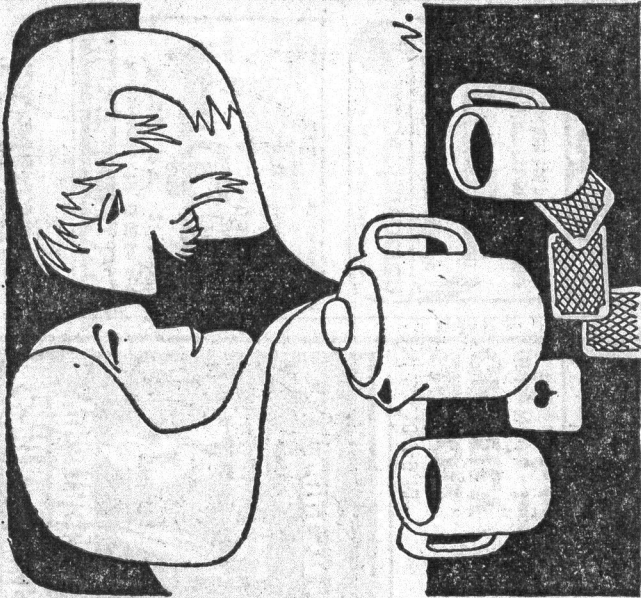
Efterhånden fandt de, fortalte de andre beboere mig, frem til en helt ny arbejdslosheds-rytme. Helt dagen sad de og drak kaffe sammen, de spillede kort med hinanden, og deres specialitet var — især ud på aftenen — puslespil, store gigantiske puslespil med tilsyneladende millioner af brikker. De kunne sidde bøjet sammen over disse puslespil i timevis, uanset hvad der foregik omkring dem, og det var indlysende for de andre, at de var i deres helt private verden, hvortil ingen havde adgang.

Og når de andre undtagelsesvis var hjemme om dagen så de altid det samme syn: Kaffekanden på bordet, Susanne og Esben med hinanden i hånden, kortene tilgængelige — og i baggrunden altid (selv om det naturligvis må have været umuligt, men det indryk havde de): Et evigt kørende radio-telefon-program med Jørn Hjørtting.

Så skete det: De blev uvenner. Susanne fik arbejde igen, og den gik ikke, fodslaget forsvandt som dug for Solen. Når hun kom hjem sad Esben ved kaffekanden og så desperat ud, og hun havde ikke lyst til puslespil, men til at komme ud eller til at gå i seng. De begyndte at snørre ad hinanden. De begyndte at skændes, og pludselig ud på natten kunne de vække husets øvrige beboere med stakåndede slagsmål og høje brøl, så de måtte skilles ad med magt — kun for lidt senere, en af dem, at foreslå fred så de alligevel kunne falde i søvn i hinandens arme. Kort sagt: Det krakelerede.

Kulminationen kom den dag Susanne smed Esbens ring væk. Det var ikke fordi den ring var noget videre, men de var begge to på den, fælles forlovelsesringe var en absurditet — og Esben havde altså, rent symbolsk, foræret hende en ring. Denne ring tog Susanne nu en aften, så vildt på ham, trampede den flad så godt hun kunne og kylede den derefter ud ad vinduet.

Esben forstod tegnet og forsvandt samme aften på heavy druk. Da han kom sent hjem lagde han sig i kollektivets gæsteværelse og ikke i deres fælles-værelse med de sammenflyttede divaner.

Tegning: Peder Nyman

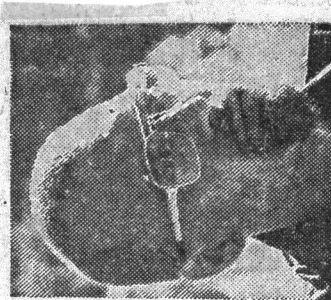
Næste aften var de begge to på heavy druk.

De kommende dage så de andre dem kun hver for sig og talte kun med én ad gangen, da de omhyggeligt sørgede for ikke at være til stede samtidig på noget tidspunkt. En af de ting der således kom for dagen var at Susanne — som følge af sine ture med dermed forbundne forsømmelser — var blevet fyret fra sit nye arbejde.

Samme nat, den fjerde eller femte siden skilsmisens start, kom de hjem sammen, hånd i

hånd, glade og sprit-stinkende og lettere lallende, og lagde sig straks sammen ind på dobbeltdivanen. De var ikke særlig kommunikative, men de andre forstod dog så meget, som at de midt i hver sin tur havde mødt hinanden på et værtshus og havde sluttet, fred.

Sådan har det siden været, og det er et par uger siden. De har fundet deres egen verden igen, nu sidder de på ny sammenvokset i en ubrydelig enheds-icyl af heidags-kaffe, kortspil, holden-i-hånd, og to-

Dan Turèll i byen

lefon-programmer. Såret er lægt.

Men hvad deres venner nu spekulerer på, er hvad der vil ske når engang en af dem eller dem begge får arbejde.

For som antydnet: Verden er så bizar. Nogle forhold bliver ødelagt af for meget arbejde, af ikke at have tid nok til hinanden, andre ødelægges af for lidt arbejde, af et have for megen tid til at skurre mod hinanden. Susannes og Esbens forhold bliver åbentbart ødelagt af arbejde overhovedet.

Og så kan man ikke lade være med — i et overvældet øjeblik, når det går op for én hvad disse ydre omstændigheder egentlig handler om — at tænke på, hvor mange forhold af den slags der opstår i (og fuldstændig bliver farvet af) arbejdsløsheden.